

Kandidáti na svätorečenie, ktorí neprešli politickou previerkou

Branislav Michalka

21. marca 2024 ✝ Cirkev Politika

Nová doba a pokrok so sebou prinášajú aj nové požiadavky ohľadom katolíckych kandidátov na kanonizáciu. S postupným vylepšovaním spoločnosti na sekulárny a liberálny obraz sa preto vo vatikánskom sklade hromadia kandidáti na svätorečenie, ktorí nie sú z politických dôvodov dostatočne vhodní a vyspelí, aby boli zaradení medzi svätcov.

Ilustračný obrázok, zdroj: Deutsche Nationalbibliothek

Chyba nie je ani tak v ich nedostatočnej zbožnosti alebo amorálnom živote, ako v tom, že ich názory, postoje či politické zásahy akosi neladia so súčasnými politickými kritériami. Lenže, ruku na srdce, kto z takých svätcov ako sú napríklad svätí panovníci (Hermenegild, Leopold, Štefan, Ľudovít, Ladislav, Václav, Edmund, Alfred, Olaf atď.), by dnes obstál pod prísnyim okom bdelej pokrokovej, inkluzívnej, sprevádzajúcej, otvorenej a synodálnej úderky?

Len tak-tak, na poslednú chvíľu sa podarilo dostať medzi vybraných bl. Karolovi I. Habsburskému, ktorý spolu s bl. Piom IX. vyvolal po svojom blahorečení kritiku a rozhorčenie. Potom sa už dvere zabuchli a pre niektorých kandidátov zostanú zrejme ešte dlho zatvorené.

Izabela I. Kastílska

K najznámejším kauzám patrí proces kanonizácie španielskej kráľovnej Izabely Kastílskej, manželky Ferdinanda Aragónskeho, s ktorým zjednotila Španielsko, vyslala Krištofa Kolomba za more, a tým pádom aj podnietila evanjelizáciu amerického kontinentu a záchranu miliónov duší z jarma pohanskej temnoty, ľudských obiet a beštiality. Lenže to, čo bolo pozitívne v minulosti, za to sa Vatikán dnes ospravedlňuje. A tak musí kráľovná počkať.

Krištof Kolumbus na audiencii u Izabely I. Kastílskej a jej kráľovského manžela, Ferdinanda II. Aragónskeho

zdroj: Store norske leksikon

A čaká už takmer požehnaných 70 rokov. V roku 1957, ešte v úplne neosvietených dobách, totiž arcidiecéza Valladolid iniciovala proces kanonizácie. Oficiálne ho otvorili v roku 1958. Spočiatku išlo všetko hladko a po ukončení diecéznej fázy Kongregácia pre kauzy svätých uznala Izabelinu hrdinskú cnosť a udelila jej titul Ctihodná Božia služobnica, nevyhnutný krok na ceste k blahorečeniu. Avšak po osviežujúcich cirkevných inováciách v 60. rokoch začal proces akosi škrípať a brzdiť, aby sa nakoniec v roku 1990 úplne zasekol. A čo je najlepšie – na otázky z arcidiecézy ohľadom dôvodu zastavenia pokroku v kauze neprichádzali z Vatikánu žiadne odpovede!

V januári 2023 arcibiskup Luis Argüello ohlásil nový pokus a umožnil diecéznej komisii obnoviť prácu. Pred niekoľkými týždňami, keď si pripomínali ctiteľia Izabely Kastílskej 520 rokov od jej pochovania, sa dostavili na audienciu do Vatikánu, kde ich prijal pápež František. Zábery na videu ukazujú (v 2. minúte a 15. sekunde), ako pápež prijíma arcibiskupa z Valladolidu. Rozhovor nie je počuť, ale gestikulácia pápeža Františka je dokonale zrozumiteľná:

<https://www.romereports.com/en/2024/02/29/520th-anniversary-of-the-funeral-of-late-spanish-queen-celebrated-in-rome/>

Skrátka, príliš nedúfajte. Okrem toho, že podnietila šírenie kresťanstva medzi Indiánmi, má totiž táto panovníčka v kádrovom posudku aj ďalšie politické prehrešky. V rámci zavŕšenia reconquisty, čiže oslobodenia španielskeho polostrova spod takmer 800-ročnej (!) moslimskej okupácie, sa musela vysporiadať jednak s povstaniami a intrigami moslimov, ako aj s ich vtedajšími spojencami židmi.

Neudržateľnosť situácie, ktorá bola navyše sťažená falošnými konverziami z oboch náboženstiev na kresťanstvo (v rámci udržania si moci) a následným rozvracaním a škodením priamo v centre, viedla nakoniec kráľovnú k vyhosteniu väčšiny moslimského a židovského obyvateľstva za hranice ríše. Zotrvanie v Španielsku bolo podmienené konverziou, ktorú následne príslušníci oboch náboženstiev dokázali často účinne fingovať, niektorí aj viacero storočí!

A to všetko práve v pamätnom roku 1492, keď bola objavená Amerika, ktorá tvorí druhú čiernu politickú škvŕnu na kádrovom posudku. Márne zrejme bude arcibiskup Argüello opakovať, že kráľovná vydala príkaz, aby sa s domorodcami zaobchádzalo ako s každým iným španielskym poddaným (pripomeňme, že striktnie

katolícke Španielsko nikdy nepoznalo nevoľníctvo). Čo je to však oproti tomu sladkému životu, ktorý mali za vlády Aztékov a Inkov, keď mohli radostne stúpať hore pyramídami, aby ich duchovne kvalitne naladení pohanskí kňazi mohli zaživa obetovať?

Gilbert Keith Chesterton

Oblúbený autor detektívok s pátrom Brownom, excelentných dobových i nadčasových polemík, románov, v ktorých sa hlásil k demokratizmu a zemitému kresťanskému roľníctvu, sa zdal svojim priaznivcom tiež dostatočne vybavený cnosťami, aby ho navrhli ako kandidáta svätorečenia.

G. K. Chesterton

zdroj: flickr.com

Spočiatku všetko vyzeralo dobre. Chestertonove diela priviedli ku konverzii zástupy Britov aj cudzincov, stal sa domácim striebrom anglickej katolíckej literatúry, obrátil na vieru aj svoju manželku, odmietal britskú aristokratickú pýchu a dokonca bol zástancom tzv. small Britain, čiže Británie bez kolónii, čo by mu malo kandidatúru celkom uľahčiť, veď Izabela Kastílska je popoťahovaná práve za naštartovanie kolonizačného procesu. Avšak chyba lávky. Dôležité je totiž to, prečo nemal Chesterton rád kolónie – pretože mu prekážal islam a orientálne náboženstvá.

Kampaň sprevádzali optimistické články z pier rôznych nadšencov, ktorí videli v povýšení Chestertona okrem iného aj potvrdenie väčšieho vplyvu laikov v Cirkvi. Lenže v októbri 2019 prišlo zrazu vytriezvenie v podobe zamietnutia kauzy. Biskup Peter Doyle z Northamptonu po mesiacoch vyšetrovania a zvažovania oznámil, že v kauze sa nedá pokračovať: *„Som si veľmi dobre vedomý oddanosti voči G. K. Chestertonovi v mnohých častiach sveta a jeho inšpiratívneho vplyvu na toľkých ľudí a preto je ťažké oznámiť záver, ku ktorému som dospel.“*

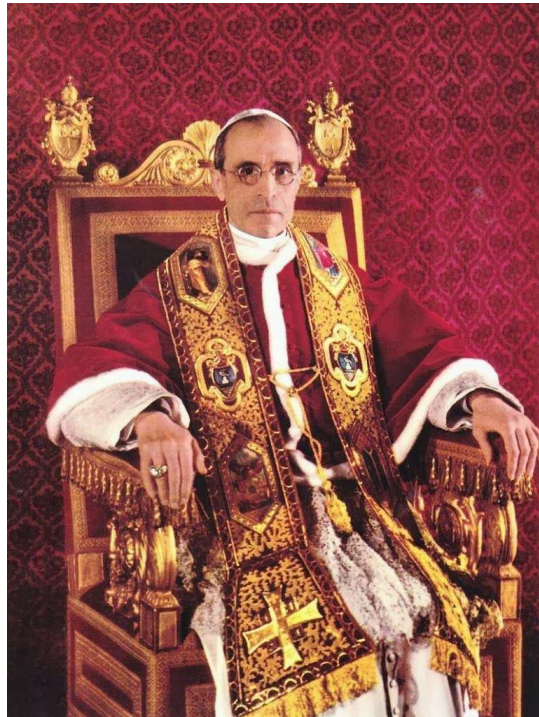
Záver bol taký, že ako miestny biskup nemôže podporiť kauzu beatifikácie, pričom ako jednu z príčin uvádzal Chestertonov údajný antisemitizmus.

Informácia, že Chesterton bol údajne antisemita, potvrdená biskupom, o ktorého progresívnosti vzhľadom na zamietnutie kauzy nie je nutné pochybovať, výrazne narúša obraz tolerantného a korpulentného ctiteľa liberálnej demokracie, ktorý šíрили niektorí jeho ctitelia, možno aj v nádeji, že ak sa prispôbia svetu, tak svet vezme na milosť ich kandidáta. Kontinuálna kritika úlohy moderných židovských kruhov v industriálnej a kapitalistickej spoločnosti bola trvalou súčasťou Chestertonových (aj jeho priateľa Hilaire Belloc) beletristických a apologetických prác. V *Krátkych dejinách Anglicka* sa Chesterton pozitívne vyjadruje o anglickom kráľovi Eduardovi I., ktorý prikázal Židom v stredoveku opustiť Britské ostrovy. Tohto kráľa

nazýva „*láskavý otec svojho ľudu*“. Tým bol osud Chestertonovej kandidatúry spečatený. Pripočítajme si k tomu trvalú averziu k iným náboženstvám, pohrdanie orientálnou duchovnosťou, neskrývané národovectvo a máme po kauze.

Pius XII.

Ďalšou obeťou politickej korektnosti sa stal pápež Pius XII., ktorý mal tú smolu, že nebol pápežom počas prvej svetovej vojny, ale počas tej druhej. Tento malý číselný detail je trvalou politickou ručnou brzdou, ktorú zatiahli posudzovatelia jeho kauzy. Pius XII. je totiž neustále obviňovaný zo spolupráce s národnosocialistickým Nemeckom, z ignorovania perzekúcie židovského obyvateľstva, či dokonca z napomáhania pri nej. Márne sú neustále snahy jeho apologetov, v rámci ktorých neustále vynášajú na povrch z vatikánskych archívov nové a nové dôkazy o pomoci, ktorú poskytol Pius XII. židovským obyvateľom, raz je zapísaný ako krypto-nacista a antisemita a tak to asi aj zostane.

Pápež Pius XII.

zdroj: picryl.com

A ešte v roku 2008 to vyzeralo celkom nádejne, keďže sa vtedajší pápež Benedikt XVI. vyslovil za pokračovanie procesu blahorečenia. Vyjadril dokonca ľútosť nad tým, že diskusia o blahorečení Pia XII. neprebehla nikdy v pokojnom duchu. To by naznačovalo, že sa viac prihliadalo na emócie, než na fakty. Neznamenal to nakoniec urážku odporcov? Avšak ako rýchlo uviedol, doplnil a napravil situáciu vtedajší hovorca Vatikánu Federico Lombardi: „*Pápež dekrét ešte nepodpísal, považuje za vhodné čakať.*“ Hovorca spresnil, že Benedikt XVI. len vyjadril „*svoju duchovnú spriaznenosť*“ s tými, ktorí si želajú blahorečenie Pia XII., ale že sa nevyjadril k tomu, ako a kedy budú jednotlivé etapy beatifikácie pokračovať.

8. mája 2008 síce Kongregácia pre svätorečenie vyhlásila, podobne ako pri Izabele Kastílskej „*heroické cnosti*“, pápež ho podpísal v roku 2009, avšak odvtedy – ani ťuk. Proces začal v rovnakom roku ako u Izabely – 1958 a trvá dodnes.

Krátkodobé jasanie obhajcov Pia XII. z roku 2009 utíchlo a oficiálne stanovisko Vatikánu dnes znie, že čaká na konkrétny zázrak, ktorý by sa uskutočnil na príhovor Pia XII. Pápež František pri svojich interview v lietadle na otázku ohľadom blahorečenia uviedol: „Čakáme na zázrak, čakáme na zázrak...”

Že však za uspaním celej kauzy nemusí byť len čakanie na nadprirodzený zásah, o tom svedčí neutíchajúca aktivita *Centra Simona Wiesenthala*, ktoré je zásadne proti beatifikácii. Že nie je katolíckou organizáciou? To nič. Tým skôr má dnes vo Vatikáne silné slovo. Naposledy sa rázne ozvala v septembri minulého roku.

Na základe listu, ktorý objavili historici v sprístupnených vatikánskych archívoch a ktorý má údajne dokazovať, že pápež Pius XII. vedel o rozsahu nemeckých národnosocialistických represálií voči židovskému obyvateľstvu, sa rozhodlo *Centrum Simona Wiesenthala* zakročiť a vydať nasledujúce vyhlásenie:

„Táto novoobjavená korešpondencia ukazuje jednoznačnejší dôkaz, že pápež Pius XII. by sa nikdy nemal považovať za svätého, keďže počas holokaustu verejne mlčal. List, ktorý napísal kňaz Lothar Koenigh Piovmu sekretárovi kňazovi Robertovi Leiberovi potvrdzuje, že katolícka cirkev si bola vedomá obludnosti protižidovských masových vražd počas Druhej svetovej vojny.“ <https://www.wiesenthal.com/about/news/swc-issues-statement-2.html>

Zaujímavé teologické zdôvodnenie. Takže vedomosť o nejakých masových represáliách alebo genocíde a verejné neinformovanie o nich by malo byť prekážkou blahorečenia? Tak potom ako sa mohol stať svätým Ján XXIII., ktorý veľmi dobre vedel (spolu so všetkými otcami na II. vatikánskom koncile) o represáliách, masových vraždách a genocíde v komunistickom režime a preukázateľne sa rozhodol o nich na koncile mlčať a verejne neodsúdiť komunizmus?

Vo vyhlásení *Centra Simona Wiesenthala* sa nachádza navyše aj toto zaujímavé priznanie:

„Centrum Simona Wisenthala bojuje (!) proti blahorečeniu Pia XII. už viac ako dve desaťročia. V júni 2022 sa 30-členná medzinárodná delegácia stretla s pápežom Františkom, aby predstavila faksimile originálnej správy, ktorú napísal a podpísal Adolf Hitler, v ktorej sa otvorene hlási k zničeniu židovského ľudu vládou národnej sily.“

Takže, skôr ako čakanie na zázrak v podobe uzdravenia, to skôr vyzerá na čakanie politického zázraku zo strany pokrokových organizácií. Navyše, očividne nielen v prípade Pia XII. Káuz, ktoré boli z politických dôvodov uložené do „mrazáku“ je viac. Postupne sa o nich pokúsime referovať.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kandidati-na-svatorecenie-ktori-nepresli-politickou-previerkou/>